

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. E. M., narozený X, toho času v Zařízení pro zajištění cizinců
Vyšní Lhoty, Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15. 7. 2024 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 7. 2024, č. j. MV-98610-3/OAM-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 1. 7. 2024, č. j. MV-98610-3/OAM-2024, žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 26. 6. 2024 tak, že se řízení podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**) zastavuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

II.

Žaloba

2. Žalobce v úvodu žaloby sdělil, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu nové skutečnosti, která vyšla najevo, až po pravomocném skončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Za tuto skutečnost označil přírodní katastrofy v Marockém království (dále jen *Maroko*). Před pár měsíci bylo v Maroku velmi silné zemětřesení, které vzalo život mnoha lidem. Toto zemětřesení je považováno za nejsilnější za poslední roky a je velká pravděpodobnost, že se bude často opakovat. Nejen z důvodu hrozby takto nebezpečné přírodní katastrofy se žalobce obává o svůj život při návratu do Maroka. Dalším důvodem je mentalita tamních obyvatel, se kterou se neztotožňuje, a velice se obává důsledků jejich chování, jež označil za nebezpečné, při vzniku nějaké neshody jsou schopni ublížit na zdraví. Za důkaz považoval prohraný fotbalový zápas, po kterém byli schopni zakládat požáry a ublížovat na zdraví nevinným lidem. A jako poslední, pro žalobce velmi závažný důvod, pro který se obává o svůj život v případě návratu do Maroka, označil jeho Šiitské náboženství. Z důvodu své víry má veliké obavy, že by mohl být v případě návratu do Maroka vězněn, pronásledován, nebo dokonce i zabit. Dále žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného stran nesdělení žádné nové skutečnosti, která by byla důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť neměl možnost tyto nové skutečnosti objasnit. Žalovaný vycházel pouze ze spisového materiálu k předchozím řízením, kdy neuvedl konkrétní zdroje o zjištění situace v zemi a v tomto správním řízení se zjišťováním nových skutečností vůbec nezabýval. V tomto směru žalobce poukázal na to, že poslední žádost o udělení mezinárodní ochrany podal dne 9. 11. 2005, tj. před skoro dvaceti lety. Z tohoto důvodu měl žalobce za to, že je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť nevychází z aktuálních informací, které by žalobce na pohovoru sdělil a zabýval se pouze informacemi z předchozích řízení, nikoliv novými skutečnostmi. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházel z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 16. 5. 2024, přičemž vyhodnotil, že je Maroko bezpečná země a nic se v této zemi od podání poslední žádosti žalobce nezměnilo. K tomuto žalobce namítl, že na otázku bezpečnosti země při posuzování důvodnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany by nemělo být nahlíženo pouze optikou objektivních podmínek, ale je třeba rovněž zkoumat i konkrétní okolnosti případu. Dále žalobce sdělil, že žije v ČR již 23 let, za tu dobu si k ČR vytvořil velmi silné pouto, plynule hovoří českým jazykem, má v ČR přátele, začlenil se. Opuštění ČR by pro něj znamenalo velikou újmu i na jeho psychickém zdraví. Žalobce měl také za to, že jestliže žalovaný neshledal důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, měl se důkladněji zabývat možnostmi udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť by pro něj bylo zcela nehumánním nuceně ho navrátit do Maroka, má zato, že v jeho případě je přinejmenším dán důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, neboť jsou u něj dány důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do země původu, hrozilo by mu skutečné nebezpečí závažné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Závěrem žalobce shrnul, že žalovaný měl na základě výše uvedených okolností dojít k závěru, že v případě žalobce nelze Maroko považovat za bezpečnou zemi, pročez je nezbytné, aby mu byla udělena mezinárodní ochrana. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

3. Ve vyjádření k žalobě dne 29. 7. 2024 žalovaný uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již třetí v pořadí. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nepoukázal na žádnou změnu okolností jeho případu, která by svědčila o tom, že by mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Žalobce při podání další opakované žádosti neuvedl naprosto žádné důvody. Žalovaný při posuzování další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany vycházel z žalobcových vlastních vyjádření ze současného ale i předcházejících správních řízení, z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Maroku, i z obecně známých skutečností. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

4. Přezkumná činnost soudu respektovala dispoziční zásadu vyjádřenou v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. - takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
5. Žalovaný souhlasil s tím, aby soud rozhodl o věci bez nařízení jednání. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a proto byl jeho souhlas s takovým postupek dle § 50 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), presumován; soud neshledal k nařízení jednání důvod, a proto rozhodl o žalobě bez nařízení jednání.

V.

Rozhodnutí soudu

6. Žaloba není důvodná.
7. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o další opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť se v jeho případě jedná již o třetí žádost. V tomto směru není podstatné, že první dvě žádosti byly podány mezi lety 2001 až 2005 a třetí žádost téměř po dvaceti letech v roce 2024. Citované ustanovení neobsahuje odkaz na časový test, a proto není délka uplynulé doby mezi jednotlivými žádostmi relevantní pro to, zda lze posoudit žádost jako další opakovanou.
8. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že:
- první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 19. 6. 2001. Svou žádost tehdy žalobce odůvodnil především tím, že v Maroku není spravedlnost a právo, celé město Marakeš je proti králi, jsou utlačováni a mají zákaz nočního vycházení. Když někoho v noci chytnou, zavřou ho na policii a nikdo neví, jak dlouho jej tam budou držet. Doplnil, že důvodem jeho žádosti je též to, že si chce připravit svůj život a vydělat trochu peněz. Dodal, že v jejich zemi není člověk respektován. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 21. 5. 2002, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- j. OAM-5730/VL-14-P16-2001 (nabylo právní moci dne 15. 7. 2002), jímž bylo řízení podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastaveno, neboť se žalobce opakovaně nedostavil k pohovoru.
- druhá žádost na území ČR je datována kde dni 9. 12. 2005; žalobce ji tehdy odůvodnil problémy kvůli svému šíitskému náboženství. V případě návratu se obával, že by kvůli tomu, že je šíita, mohl být vězněn nebo zabit. Doplnil, že jeho rodina pochází ze Západní Sahary a že nebyl v armádě a nechce válčit. Řízení o žádosti bylo skončeno rozhodnutím ze dne 31. 1. 2006, č. j. OAM-1066/LE-03-P07-2005 (nabylo právní moci dne 3. 2. 2006), jímž nebyla žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu udělena.
9. V již třetí aktuálně podané žádosti ze dne 26. 6. 2024 uvedl žalobce pouze své osobní údaje.
 10. Dle § 11a odst. 3 zákona o azylu *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.“*
 11. Z dikce uvedeného ustanovení je poté zřejmé, že je to zejména žalobce, koho tíží břemeno tvrzení a důkazní, a kdo musí tvrdit a prokazovat, že jsou v jeho případě nové skutečnosti nebo došlo k podstatné změně okolností, které je nutno vzít v potaz a nebyly žalobci známy v době řízení o jeho předchozích žádostech. Nicméně ani žalovaný není zcela zbaven této povinnosti, k tomu viz. rozsudek NSS ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017 – 38 *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, musí obsahovat zdůvodněný závěr, že 1) cizinec v další opakované žádosti neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, 2) nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti.“*
 12. Soud tedy v rámci výše uvedeného bude přezkoumávat, zda žalobce uvedl nové skutečnosti nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím soud přezkoumá, zda se situace v zemi žalobce skutečně nezměnila natolik, jak tvrdí žalovaný, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
 13. Žalobce v řízení před správním orgánem svoji žádost nijak neodůvodnil. V řízení před soudem pak začal tvrdit, že se do Maroka nemůže vrátit z následujících důvodů: i.) bezpečnostní situace v Maroku související se zemětřesením, ii.) obava z tamních obyvatel pro jejich chování, iii.) náboženské vyznání – Šiit, iv.) osobní život na území ČR. Všechna tato tvrzení mohl žalobce uvést již v řízení před žalovaným, avšak neučinil tak. Za toho stavu je soud nemůže hodnotit, neboť ani žalovaný k tomu nedostal příležitost. Na okraj soud poznamenává, že žalobci se dne 26. 6. 2024 dostalo velmi podrobného poučení o jeho situaci a následcích souvisejících s odůvodněním své žádosti viz *„V případě další opakované žádosti nebudete vyzván k poskytnutí údajů k Vaší žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ani s Vámi nebude proveden pohovor. Při předběžném posouzení Vaší žádosti bude tedy OAMP vycházet pouze z informací, které uvedete písemně v žádosti, případně které ke své žádosti doložíte. Důvody pronásledování nebo hrozby vážné újmy s důrazem na podstatnou změnu okolností*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

uved'te tedy již v samotné žádosti.“ Z výše uvedeného důvodu neshledal soud námitku žalobce týkající se neposkytnutí příležitosti k vysvětlení důvodů jeho žádosti za důvodnou, neboť jak vyplývá ze správního spisu, žalobce byl poučen, co se týká nezbytnosti uvést ve své žádosti veškerá relevantní tvrzení a s tím spojený fakt, že nebude přistoupeno k pohovoru či jinému doplnění vysvětlení důvodů uvedených v žádosti. Tím, že žalobce neuvedl ve své žádosti žádné důvody, nebylo ze strany žalovaného nezbytné, aby se žalobce na cokoliv doptával či jej nechával cokoliv doplňovat v rámci pohovoru.

14. Na uvedeném nic nemění ani čl. 46 odst. 3 (tzv. „procedurální“) směrnice 2013/32/EU. Podle tohoto ustanovení mají členské státy povinnost zajistit, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně *případného* posouzení potřeby mezinárodní ochrany, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Povinnost úplného a *ex nunc* posouzení v kontextu opakované žádosti o mezinárodní ochranu znamená, že pokud by se teprve v řízení před soudem objevily nové skutečnosti, potenciálně relevantní pro udělení mezinárodní ochrany, které žadatel objektivně nemohl uvést dřív, soud má povinnost se jimi zabývat. Uvedenou povinnost ale nelze vykládat tak, že by krajský soud při přezkumu rozhodnutí o opakované žádosti (slovy směrnice o „následné žádosti“) měl místo žalovaného meritorně posoudit, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Tím by nepřipustně nahrazoval rozhodovací činnost žalovaného (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 41 Az 7/2023-25 ze dne 29. 3. 2023).
15. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že by se žalovaný bezpečnostní situací v zemi původu dostatečně nezabýval. V posuzované věci nebylo zjevné, že kterým aspektům situace v zemi původu bylo na místě informace obstarávat. S ohledem na absenci konkrétních tvrzení žalobce tak žalovaný vyšel z informace oddělení zahraničních a evropských záležitostí odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ze dne 16. 5. 2024. Na jejím základě žalovaný dospěl k přiléhavému závěru, že v Maroku nedošlo k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti. Ze zmíněné zprávy mimo jiné vyplývá, že *„V Maroku obecně a soustavně nedochází k pronásledování, dle čl. 9 Směrnice EP a Rady 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům.“* V tomto směru tudíž soud neshledal žádné informace svědčící o podstatné změně okolností týkajících se obav z mentality tamních obyvatel či obav z pronásledování pro náboženské vyznání žalobce, jenž je šíita, což byl jeden z důvodů uvedených v předešlé žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. V tomto směru si soud rovněž dovoluje poukázat na to, že žalobcem tvrzené neztotožnění se s mentalitou marockých obyvatel a obav z jeho chování není žádnou podstatnou změnou okolností. K uvedenému žalobcem připojený článek nad to popisuje situaci nastalou mimo území Maroka, tudíž o ničem nevypovídající. Rovněž tvrzení žalobce stran obav z důvodu jeho náboženského vyznání není možné vykládat jako vyjádření podstatné změny okolností od podání poslední žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2005. Žalobce uvedl v žalobě toliko obecná fakta popisující stav mezi sunity a šíity bez jakéhokoliv náznaku tvrzení změny okolností v těchto vztazích na území Maroka. Rovněž přiložený článek je ryze poučného a informativního charakteru nesvědčící o žádné nové podstatné změně okolností. Stručně řečeno, z ničeho, co žalobce uvedl, neplyne, že by došlo k nějaké podstatné změně odůvodňující věcné posouzení nynější žádosti žalobce.
16. K nyní v žalobě předestřeným důvodům žádosti o mezinárodní ochranu zdejší soud již jen nad rámec podotýká, že v případě bezpečnostní situace v Maroku související se

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

zemětřesením, nelze tuto skutečnost podřadit pod žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 12 a § 14a zákona o azylu, tudíž se nejedná o novou okolnost, která by odůvodňovala věcné posouzení nynější žádosti žalobce, a proto jí žalovaný při zjišťování stavu v zemi původu nemusel věnovat pozornost.

17. Co se týče žalobcem tvrzené zázemí v ČR a jeho integrace v ČR, nezbyvá než uvést, že tyto skutečnosti jsou jednak z pohledu institutu mezinárodní ochrany bez dalšího irelevantní a jednak je mohl uvést žalobce již dříve. Ostatně, tyto důvody uváděl žalobce již ve své druhé žádosti. Pakliže v těchto oblastech života došlo k podstatným změnám z pohledu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, byl žalobce povinen tyto skutečnosti rozvést a upřesnit již v žádosti, což neučinil. Nad rámec toho ale soud podotýká, že rodinné vztahy na území ČR nejsou důvodem pro udělení žádné ze základních forem mezinárodní ochrany, protože zásah do nich nenaplňuje znaky pronásledování či vážné újmy (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 186/2022-48 ze dne 15. 2. 2024, č. 4589/2024 Sb. NSS).
18. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné, neboť žalobce ve svém případě skutečně netvrdil či neprokázal žádný nový důvod nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k jeho možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a zákona o azylu, přičemž žalovaný si pro své závěry obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

19. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 13. září 2024

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.